



«33 формат» шкільна газета

<https://sch33.edu.vn.ua/Gazeta.html>

Читайте у випуску:



Україна в огні.
Дві війни - одна доля
⇒ С.2



Життя кожного українця змінилося
назавжди
⇒ С.8-9



Живемо, працюємо та навчаємось у
нових реаліях
⇒ С.6-7

ЖИТТЯ ПІД ЧАС ВІЙНИ



Таке відчуття, ніби ще вчора я
хвилювалась за невчасно
здану домашню роботу, а сьо-
годні найважливіше - щоб усі
рідні і друзі були цілі...

(Інтерв'ю з ученицею 11А класу, сім'я
якої переїхала до Вінниці)

читайте на стор.5



Разом з іншими людьми наша родина покинула рідну країну, бо залишатися вдома і чути під виття сирени, вибухи, було страшно...

(Детальніше про це читайте на 3 стор.)

- Як змінилося наше життя під час війни - стор.2-3
- Учень нашої школи виграв шаховий турнір у Польщі - стор.4
- Вітаємо переможців конкурсу "Як воно бути старшою сестрою?" - стор.10

[ЧИТАЙТЕ ПРО НАС
У СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖАХ](#)

Більше інформації на
[сайті закладу](#)

УКРАЇНА В ОГНІ ДВІ ВІЙНИ - ОДНА ДОЛЯ

"І стоїть Україна перед нашим духовним зором у вогні, як неопалима купина» Олександр Довженко, "Україна в огні," 1943

У роки Другої світової Довженко написав свою знамениту "Україну в огні", за яку Сталін довго ламав хребта непокірному митцеві. Бо уgliedів забагато України в геніальній кіноповісті про боротьбу українців проти фашистів. Усім органам цензури було надіслано директиву "не публікувати в цивільній і військовій пресі твори О.Довженка без особливого на те дозволу в кожному окремому випадку". Для видатного письменника такий тотальний терор був нестерпним.

У своєму "Щоденнику", сторінкам якого митець довіряв найпотаємніші думки, писав: "Сьогодні роковини моєї смерті. 31 січня 1944 року мене було привезено в Кремль. Там мене було порубано на шмаття, і скривавлені частини моєї душі розкидано на ганьбу й поталу на всіх зборищах.

Мені важко од свідомості, що Україна в огні – це правда. Прикрита й замкнена моя правда про народ і його лихо... Кому ж, як не мені, сказати було слово на захист свого народу, коли отака велика загроза нависла над нещас-



ною моєю землею. Україну знає лише той, хто був... на її пожарах".

Події описані письменником 79 років тому знов відбуваються на нашій землі. Ми є свідками того, як тоталітарний режим, який спочатку цькував письменника, звину-

вачуючи його в націоналізмі. Сьогодні знищує український народ, розв'язавши проти нашої держави війну. Україна в огні знов, і це правда.

Олександр Довженко щиро вірив у силу, волю та незламний дух українського народу який сьогодні боронить свою державу на полі бою та в тилу. Вистояли тоді, переможемо і зараз. Кожен з нас на своєму фронті наближає момент перемоги. Ми також віримо в Україну.

Головне, запам'ятати усі свої почуття, емоції, думки, а ще краще записати їх. Після нашої остаточної перемоги ми всі опублікуємо "Щоденник життя України", де впишемо гідність і славу кожного героя і кожного українця. Де розкажемо світові, як нам було страшно, і як ми щодня вірили у краще. І допомагали один одному. Кожної години під обстрілами й бомбардуваннями, у часи розпачу, - і спокою.

Юні журналісти нашого закладу вже діляться своїми враженнями на сторінках шкільної газети про події сьогодення.

Лук'янченко Тетяна

ЯК ЗМІНИЛОСЯ НАШЕ ЖИТТЯ ПІД ЧАС ВІЙНИ

Після 24 лютого ми живемо вже в іншому світі, між тими «до» та «після», на які війна розділила час. Кожен переоцінив і зрозумів важливість родини, домівки, тиші... Ми почали дивитися на небо не для того, аби визначити погоду, а тому, що почули пронизливий звук ворожого літака чи винищувача. Такими цінними стали безхмарні дні... Ми обладнали підвали, звикли до сирен, закупили консерви, зібрали тривожну валізку, котра вже довго стоїть у коридорі, заклеїли вікна паперовими смужками, але не лише це змінило нас і життя. Сталося щось більше, значно глобальніше за всі ці речі... Ми об'єдналися. Нація згуртувалася. Україна стала як ніколи єдиною. Така особливість українців:

незважаючи на все, що було до того, ми гуртуємося навколо лиха, яке загрожує Батьківщині.

Українська єдність вражає та надихає весь світ. Тепер ми молимося, співаємо, готуємо, будуємо, збираємо, пакуємо, плетемо, шиємо, ведемо – разом. Багато країн світу, спостерігаючи за нами, також згуртувалися навколо України – держави, яка зараз відстоює Всесвітню свободу.

Кожен українець прагне долучитися власною своєю плідною працею до перемоги над ворогом.

Далі стор.3

У серцях людей палає любов до рідної своєї землі, народу. Зараз кожен – воїн на своєму фронті. І ми маємо забезпечувати нашим захисникам надійний тил, будучи сумлінними учнями та вчителями, співчутливими лікарями, щирими мирянами або у молитвах молитовниками, уважними водіями, чесними продавцями, відданими волонтерами, креативними кухарями, спритними пожежниками, заповзятими бізнесменами та справжніми українцями, які гідні цього звання.

Так, наше життя змінилося. На жаль, багато людей його втратили через утілення ворожих планів загарбників. У когось життя більше ніколи не стане таким, як до війни, бо вона забрала в них рідних назавжди. Вони вже не зустрінуть батька, матір, сина, доньку... Чиюсь сім'ю війна вигнала за кордон. Хтось народився в бомбосховищі. Школи пе-

ретворилися на пункти збору гуманітарної допомоги. Хтось зараз захищає нас на фронті зі зброєю в руках. Але головне – це те, що все працює як єдиний і злагоджений механізм заради перемоги!

Ми змінилися. Україна більше ніколи не буде такою, як до 24 лютого. Вороги руйнують міста, перлини архітектури, та їм ніколи не знищити нашої віри, любові, єдності та незламності. Українці, тримаючи в руках залізну зброю, не забувають про духовну. Тисячі голосів молитвами линуць до неба. Саме тому ми переможемо. За нами правда. Це буде наша українська та Божа перемога добра над злом, волі над рабством, світла над темрявою.

Вурсіченко Ангеліна, 11А клас



МИ ОБОВ'ЯЗКОВО ПОВЕРНЕМОСЯ ДОДОМУ

24 лютого 2022 року. Цю дату не забуде жоден українець. О шостій ранку телефонний дзвінок розділив наше життя на "до" і "після". Разом з вибухами пролунало страшне слово "війна". Перші години цього дня були хвилюючими адже ми не розуміли що робити. Тільки з появою тата, який повернувся з чергування в пожежній частині, зібрали речі та переїхали до бабусі. Протягом двох тижнів не раз спускалися до підвалу. Вида сирена, нам було страшно. Єдине, що заспокоювало, - ми разом. Мені важко уявити, як люди виживають в окупованих містах і селах під обстрілами та бомбуваннями.

Життя змінилося кардинально в усіх. Хтось зі зброєю у руках захищає нашу батьківщину, хтось став волонтером, допомагає країні та людям у тяжкий час. Хтось став вимушеним переселенцем. Тіка-



ючи від страхіть війни, багато людей переїхало у небезпечні місця. Разом з іншими людьми наша родина покинула рідну країну, бо залишатися вдома і чути під виття сирени, вибухи, було страшно. Ми поїхали до Польщі, але сподіваємося, що незабаром повернемося додому.

Улаштуватися на новому місці та почувати себе у безпеці нам допомогли волонтери. Вони забезпечували людей їжею, теплими ковдрами, підшукували місце для проживання. А найголовніше - підтримували нас теплими словами, дружніми обіймами та вірою у перемогу України. У Польщі та інших країнах світу проходять мітинги проти війни в нашій державі.

Далі стор.4



Мені дуже приємно бачити прапор нашої країни, чути, як співають гімн України тисячі людей на майдані.

Бути на великій відстані від рідних - дуже тяжко. Я вірю в нашу перемогу. Хочу висловити велику подяку воїнам ЗСУ, волонтерам та всім українцям, які мужністю, вірою та працею наближають день нашої перемоги.

Все буде Україна! Ми обов'язково повернемося додому.

Савчук Настя, 8-В клас



УЧЕНЬ НАШОЇ ШКОЛИ ВИГРАВ ШАХОВИЙ ТУРНИР У ПОЛЬЩІ



Почав Макарчик вивчати гру в шахи в 5 років. Як ходять фігури показав тато, а відвідувати гурток запропонувала мама, на що хлопчик з радістю погодився. Так він став вихованцем шахового клубу "Романтик", що є філією МДЮСШ №6, тренер Шафір Михайло Володимирович. Ще, Макар любить конструювати, будувати Лего, складати пазли, читати енциклопедії, їздити на велосипеді.

Під час війни разом з мамою переїхав до Польщі, де прийняв участь у відкритому дитячому шаховому турнірі й став переможцем у віковій групі до восьми років.



[Детальніше читайте](#)

Макар Шабанов, учень 1А класу. Польща

ЖИТТЯ ПІД ЧАС ВІЙНИ

24 лютого всі українці запам'ятають на все життя. У кожного будуть різні спогади: хтось прокинувся від серії гучних вибухів, хтось від тривожного дзвінка. Уже тривалий час українці гідно захищають наші землі. Багатьом людям довелося покинути свою домівку й стати або внутрішнім переселенцем, або емігрувати в іншу країну. Зовсім недавно до учнів 11А класу приєдналась Вікторія Асауленко, яку обставини заставили покинути рідний Чернігів і переїхати у більш безпечне місце. Я захотіла задати їй кілька запитань.

Які були твої цінності до війни і чи змінилися вони зараз?

Звичайно змінилися... Таке відчуття, ніби ще вчора я хвилювалась за невчасно здану домашню роботу, а сьогодні найважливіше - щоб усі рідні і друзі були цілі. Фактично 24 лютого так і було, адже один ранок перевернув сприйняття світу взагалі. Раніше всі вважали, що війна в 21 столітті неможлива, але деякі продовжують ламати стереотипи. Я не можу сказати, що маю зовсім нові цінності, адже до війни також переживала за рідних, але зараз це відчуття ще сильніше загострилося. Сьогодні відсутність відповіді на дзвінок сіє більше страху. Раніше я боялась, що не вступлю до університету, а зараз - що не побачу рідних. Освіта і зараз є цінністю, але особисто для мене вона вже не стоїть поруч із фразою "кінець світу". Я бачила в інтернеті таку фразу: "до війни всім хотілося більшого, а зараз усі хочуть, щоб було хоча б як тоді", - і це правда.

Опиши свої відчуття ранку 24 лютого?

Якщо чесно, коли я прокинулась о 6 годині ранку й почула, що почалася війна, то спочатку подумала, що це невдалий жарт. Але коли побачила новини, стало страшно. До цього були чутки, що Путін почне війну 16 лютого, але ми з рідними не так серйозно до цього поставилися, хоч документи й були складені в одному місці. Але 24 лютого, коли побачили звернення Президента України, це вже були не чутки. Того ранку вже ніхто не пішов до школи. Я намагалася робити домашнє, але коли ми вперше почули тривогу, було відчуття ніби серце зупинилось. І після першого сигналу, страх у душі ставав усе більшим.

Чому твоя сім'я обрала Вінницю для вимушеного переїзду?

На той момент ми особливо не обирали куди їхати, лише хотіли знайти, де буде безпечніше. Але у моїх батьків були знайомі, які сказали, що хоча у Вінниці тривоги також є, але немає таких пострілів.

Як ти справляєшся з панікою, та тривожністю?

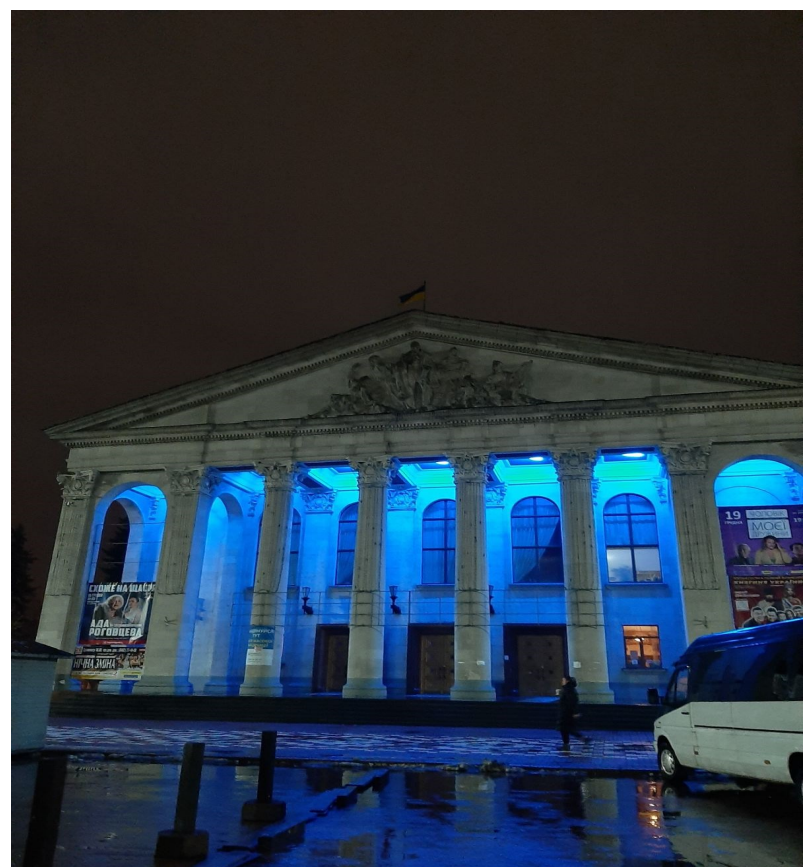
Загалом, я намагаюся щось робити, робота відволікає мене від тривожних думок. Мене також заспокоює думка про рідних та друзів і музика. Загалом, мені здається, що у багатьох людей 24 лютого розділило життя на до і після. Але віримо у краще, Україна обов'язково переможе і розквітне ще сильніше. Все так не буде, буде краще.

Сполітак Ангеліна, 11-А клас

Чернігів. Таким його запам'ятала Вікторія. Світлини з телефона дівчини



П'ятницька церква святої Параскеви
(кінець XII - початок XIII ст.)



Чернігівський обласний академічний український
музично-драматичний театр імені Т. Г. Шевченка

ЖИВЕМО, ПРАЦЮЄМО ТА НАВЧАЄМОСЬ У НОВИХ РЕАЛІЯХ

Після хвили емоцій, які ми всі пережили, наша психіка поволі стабілізується. Ми думаємо про те, що буде далі, як діяти в новій реальності, звикаємо до невизначеності та все одно будуємо плани на майбутнє. Життя змінилося, і треба жити відповідно до нових умов. Пропонуємо світлинами наших змін, які надали вчителі, батьки та учні нашого закладу.

ШИЄМО,



ПЛЕТЕМО,



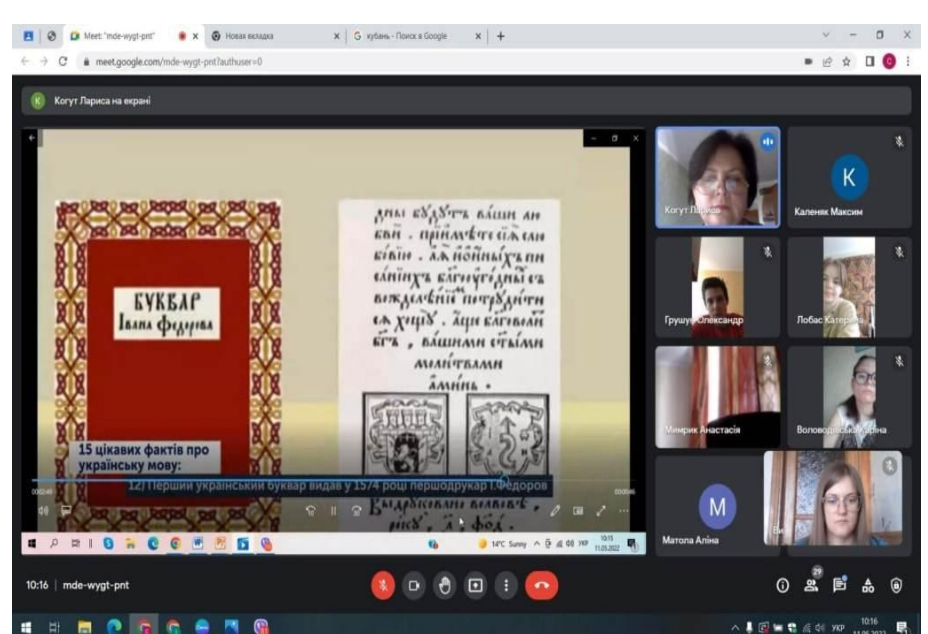
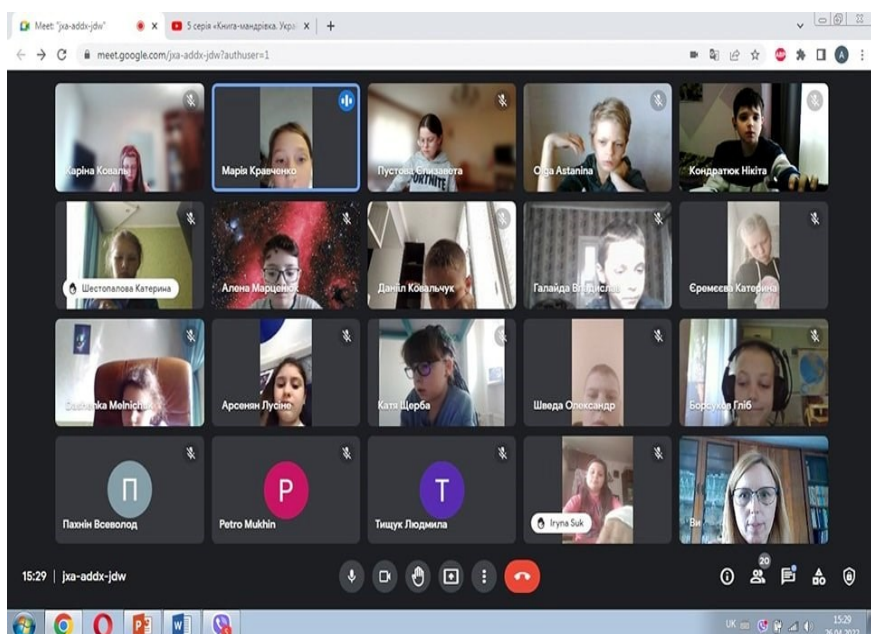
ГОДУЄМО, ОДЯГАЄМО,



ПЕРЕДАЄМО,



НАВЧАЄМОСЬ,



ВІРИМО В ПЕРЕМОГУ Й УКРАЇНУ



ЖИТТЯ КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ ЗМІНИЛОСЯ НАЗАВЖДИ

24 лютого розпочалася війна в Україні. Життя кожного українця змінилося назавжди.



Внницький аеропорт після обстрілу

Війна триває вже майже 3 місяці. Люди повертаються додому та до буденного життя. Ніхто з них не знає, коли цей жахливий період в історії України закінчиться, коли перестануть помирати наші люди, коли міста перестануть бути мішенню, коли ми зможемо спокійно спати та йти гуляти з дітьми, коли перестане завмирати серце

від кожного гучного звуку, будь то машина, яка проїхала поруч, чи в сусідів упала чашка на підлогу. Ми ще не знаємо, але також не можемо здатися, бо український народ не знайомий із цим словом. Історія нам розповідає про Україну як про незламну державу із таким же народом, і весь світ мав змогу переконатися в цьому ще раз, на жаль, таким чином.

За час війни, абсолютно кожен українець зрозумів для себе такі речі: неважливо скільки в тебе грошей, бо насправді вони нічого не варті, важливо, хто поряд з тобою, важливо завжди залишатися людиною, важливо пам'ятати про своїх рідних і, напевно, найважливіше - жити тут і зараз, бо наступна мить може не настати. Мені хочеться вірити, що ці думки насправді змінили життя людей на краще, вони стали насолоджуватися моментом, а не літати десь у думках про минуле чи майбутнє, що було звичним для нас раніше.

Звісно, те, що відбувається зараз на території нашої держави, назавжди залишить на кожному з нас кривавий слід. Неможливо без сліз дивитися на фотографії з Бучі та інших уцілених зруйнованих міст, думати про наших незламних військових, які, на жаль, вимушені йти на смерть, та про бідолашних дівчат... Роки йтимуть, а ми будемо пам'ятати. Увесь біль, що спричинила Росія, залишиться в наших серцях та серцях нащадків.

Наше життя і справді дуже змінилось. Після початку війни в кожного українця з'явилися ненависть, біль, злість, сум та печаль. Але разом із цим у нас зросли незламність духу, патріотизм і, звісно, любов до Батьківщини.

Далі стор.9



Наслідки ракетного обстрілу телевежі у Вінниці

Ми всі продовжуємо вірити в найкраще. У нашій пам'яті назавжди залишаться українські герої-військові та жертви геноциду. Ми не забудемо. Ми пам'ятатимемо.

Попри продовження війни, українці повинні жити далі. Як би важко не було, але радіти простим речам, насолоджуватися часом із друзями та рідними. Продовжувати працювати або навчатися. Підтримувати економіку України та готувати нових фахівців, аби дуже скоро відбудувати міста та зробити їх гордістю для всього світу. Із тривожністю, яка часто заважає робити всі ці речі, може допомогти читання, малювання, прогулянка із друзями, зустріч із рідними чи приготування їжі. Якщо ви відчуваєте потребу в допомозі спеціаліста, це не проблема, зараз є безліч способів отримати її безкоштовно.

Отже, життя змінилось, але не так однозначно. Українці, нарешті, стали єдиним народом, де ніхто не цурається попросити про допомогу і допомогти. Ми сильні, як ніколи, і готові боротися за Батьківщину. Серця повні болем та любов'ю, печаллю та гордістю, силою та надією. Ми повертаємось у звичний ритм життя, але вже нові. Усі разом готуємо Україну до нового етапу в історії. Уже дуже скоро наша ненька перевтілиться, мов фенікс. Вона вже згоріла та готова до нового народження.

Горішна Даша, 10-А клас

"2021-2022 навчальний рік закінчується в онлайн форматі, наразі проходить підсумкове оцінювання учнів. Це вимагають реалії воєнного часу, ознакою якого є і діти з числа вимушених переселенців, що долучились до навчання в школах громади, на сьогодні їх нараховується 1081 дитина," - говорить директорка департаменту освіти ВМР Оксана Яценко.

У Вінницькому ліцею №33 навчається 70 дітей, які тікаючи від війни знайшли затишок, підтримку та нових друзів серед учнів нашого закладу.



ВІТАЄМО ПЕРЕМОЖЦІВ КОНКУРСУ

ЯК ВОНО БУТИ СТАРШОЮ СЕСТРОЮ?



Я - найстарша дитина

Я - Даша і я найстарша дитина у сім'ї, є молодша сестра та брат. Інколи мене питають: «Як це бути старшою сестрою?» Однозначної відповіді в мене немає.

Найперша думка, яка виникає, - дуже важко, бо постійно чуєш від мами: «Старші завжди мають відповідати за молодших, старші в усьому винні...» Іноді доводиться отримувати на горіхи ні за що, бо твій молодший брат наробив збитків, а ти не угадала. Треба всюди їх брати з собою: «Мама сказала: або так, або нікуди не підеш». Усіх «позитивних моментів», у яких ти крайній, не перерахувати. Звісно, бути старшою сестрою – це важко.

Коли народжується молодша, старша почуває себе «кинутою дитиною», навіть якщо розуміє, що молодший брат чи сестра потребують більше уваги, бо вони ще маленькі. Найстарша дитина вже не відчуває тієї любові, яка була до неї спочатку, від цього їй самотньо. Думаю, батьки повинні знайти час приділити увагу всім своїм дітям, особливо коли ваша сім'я збільшується ще на одну дитину.

Мені здається, що найважче, це коли різниця у віці невелика. Ти сама ще дитина, а на тебе звалюють обов'язки. Через це виникає багато сварок, бійок, непорозумінь, змагань. Дорослішаючи, я розумію, що ми найближчі, рідні люди. Своїми проблемами я можу поділитись відверто тільки з ними. У майбутньому ми будемо підтримувати один одного не тільки словом, а й гарними справами. Цінуйте своїх молодших братів та сестер!

Полторак Даша, 11А клас



Сестра - це не просто рідна людина

Напевно, кожен з нас хоч раз думав про те, чи б хотів він мати молодшого брата або сестру. От і я не виключення. Коли ти сама ще дитина, важко зрозуміти, як воно бути старшою сестрою?

З одного боку ти радієш, а з іншого навіть уявлення не маєш, що на тебе чекає. Коли з'являється малюк, ти починаєш розуміти, що твоє життя більше ніколи не буде таким, як було до народження сестри чи брата. Батьки заздалегідь готують тебе до появи ще однієї дитини у вашій сім'ї.

І ось нарешті настає той самий день, коли я вперше зустрічаюсь з немовлям. Бачу маленьке дитя, яке лежить у мамі на руках, підходжу ближче, щоб роздивитися краще, і розумію, що цей малюк - рідна і дорога мені людина. Дитинка поступово росте, робить перші кроки, вимовляє перші слова, й саме в такі моменти я відчуваю велику любов до цієї крихітки. З кожним днем вона стає дорослішою, а я завжди поруч з нею, оберігаю, навчаю пізнавати навколишній світ. Бути старшою сестрою не легко, іноді хочеться все покинути й поїхати кудись далеко. Але коли сестра щиро мені посміхається, я про все забуваю і знову хочу бути поруч з нею.

Без конфліктів не обходиться. Пізніше, дорослими, ми будемо щиро сміятися з цих моментів. Я терпляче вчуся на своїх помилках. Розумію, що сестра не просто рідна людина, а друг. Сподіваюсь, що наша дружба на все життя.

Матола Аліна, 8А клас

Конкурс "Як воно бути старшою сестрою?" проводився серед учнів 7-11 класів за ініціативою учениці 8В класу Савчук Насті, яка є старшою сестрою і не на словах знає, як воно бути нею. Розповідали про себе, ділилися своїми емоціями та просто жалілись багато з дівчат. Прийняти участь у конкурсі наважились не всі. Іноді важко зізнатися прилюдно, що бути старшою сестрою не тільки відповідально але й важко. Я сама старша сестра й не раз отримувала на горіхи за витівки свого брата.

Серед надісланих конкурсних робіт, редакція шкільної газети визначила переможців: Матола Аліна (8А клас), Полторак Дар'я (11А клас). Вітаємо! Переможців чекають призи.

Сполітак Ангеліна, 11А клас

Редколегія газети «33 Формат»	
Головний редактор	Заєць Л.Є., Лук'яненко Т.Ю.
Літературний редактор:	Матола А., Сполітак А.
Редколегія:	Савчук Н., Ковальчук О.
Фотокориспанденти:	Ковальчук О.
Дизайн:	Заєць Л.Є., Лук'яненко Т.Ю., Гончарук М.
Комп'ютерна верстка:	Гончарук М.
Адреса редакції:	м.Вінниця, вул.Порика, 20
Електронна пошта:	33biblio@gmail.com